

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Πρωτ. 456
Αριθμ.

Διεκπ. 222/29-4-2024

Κυριακή του Πάσχα 2024

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
(203^H)

Άγαπητοί μου, αδελφοί,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τὸ πιὸ δυνατὸ, τὸ πιὸ ἀληθινὸ μῆνυμα στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, μῆνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδας, διάγγελμα δυνάμεως καὶ ζωῆς, φωτεινὴ ἀκτίνα ποὺ διαλύει τὸ σκότος καὶ τὴν κατῆφεια, αὐτὸ ποὺ συντηρεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ συγκροτεῖ τὸν κόσμο, αὐτὸ ποὺ ἀμείωτο διαπερνάει ὅλο τὸν χρόνο καὶ ἐπαναλαμβάνεται κάθε στιγμή, ἀνανεωμένο ἀντηχεῖ καὶ σήμερα στὴν οἰκουμένη ἀλλὰ καὶ στὶς καρδιές μας· ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, καὶ μὲ τὸν σταυρὸ καὶ τὸν θάνατό Του κατέλυσε τὴν κυριαρχία τοῦ θανάτου, ἐνῶ μὲ τὴν ἀνάστασή Του συνέτριψε «τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου τοῦτέστι τὸν διάβολον».

«Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον». Ὅλη ἡ κτίσις πανηγυρίζει. Τὰ πάντα συμμετέχουν στὴ γιορτή. «Χαρᾶς καὶ φωτὸς τὰ πάντα πεπλήρωται».

Καὶ σήμερα, σὲ μιὰ ἐποχὴ γενικευμένης ἄρνησης καὶ ἀποστασίας, μέσα ἀπὸ τὸ κενὸ μνημεῖο, σὰν ἀπὸ ἄλλο ἀντηχεῖο, ἀκούγεται ὁ ἀντίλαλος τῆς ἀγγελικῆς εἰδῆσης ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος, οὐκ ἔστιν ἰδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. στ' 16). Τὸ μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀνατρέπει τὰ πάντα· τὴν ἀμαρτία τὴν ὑπερnick ἢ σωτηρία, τὸ μῖσος τὸ ἐξαφανίζει ἢ ἀγάπη, τὴν βία τὴν συντρίβει ἢ εἰρήνη, τὴν θλίψη τὴν ἐξουδετερώνει ἢ χαρά, τὴν ἀπόγνωση τὴν ἀντικαθιστᾷ ἢ ἐλπίδα, τὸ σκοτάδι τὸ διαλύει τὸ φῶς, τὸν θάνατο τὸν νεκρώνει ἢ ζωή, τὴν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ τὴν ἀκυρώνει ἢ λαμπρὴ παρουσία τοῦ Ἀναστάντος. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καταργεῖ τὰ ἀδιέξοδα, φανερώνει δρόμους σωτηρίας, διαψεύδει τὸ ψέμα καὶ τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου, ἀνοίγει ὀρίζοντες πίσω καὶ πέραν ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ὁ Ἀναστημένος Κύριος, καθὼς συναντᾷ κλαίουσες καὶ φοβισμένες τὶς μαθήτριες, ξερριζώνει τὴ θλίψη καὶ τὸν φόβο τους μὲ τὴν προτροπή «Χαίrete καὶ μὴ φοβεῖσθε» (Ματθ. κη' 5,9). Καθὼς ἐμφανίζεται στοὺς ταραγμένους καὶ ἀναστατωμένους μαθητὲς του, τοὺς καθησυχάζει ἐπαναλαμβάνοντας τρεῖς φορές τὸ

«εἰρήνη ὑμῖν» (Ιω. κ' 19, 20, 26). Διακρίνοντας τὴν ὀλιγοπιστία τους, τοὺς «ὄνειδίζει» καὶ τοὺς ἐπιπλήτει, ἐνῶ ἐλέγχει τὸν δύσπιστο Θωμᾶ μὲ τὴν προτροπὴ «μὴ γίνου ἄπιστος ἀλλὰ πιστός» (Ιω. κ' 27). Τοὺς ἑπτὰ διστακτικούς μαθητὲς στὴν Τιβεριάδα τοὺς καλεῖ νὰ συμπάγουν· «δεῦτε ἀριστήσατε» (Ιω. κα' 12), τοὺς δὲ Πέτρο καὶ Ἰωάννη τοὺς ἀπευθύνει προσκλητήριο συμπόρευσης· «ἀκολούθει μοι» (Ιω. κα' 19, 22).

Στὴ θρηνωδοῦσα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μάρθα, λίγο πρὸ τοῦ πάθους Του ὁ Κύριος τῆς λέγει: «*Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσει· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα*» (Ιω. ια' 25, 26). Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Αὐτὸς ποὺ πιστεύει σὲ μένα ἀκόμη καὶ ἂν πεθάνει θὰ ζήσει· καὶ καθένας ποὺ ζεῖ καὶ πιστεύει σὲ μένα δὲν θὰ πεθάνει στὸ αἰῶνα, δὲν θὰ πεθάνει ποτέ. Αὐτὸ ἐπιβεβαίωσε ὄχι μὲ τὴν ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου, ἀλλὰ μὲ τὴ δική Του ἀνάστασις. Ἡ πρώτη προτύπωσε τὴν δεύτερη.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀνατροπὴ τοῦ κόσμου, νέα τροπὴ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, γι' αὐτὸ καὶ ἡ πίστις μας σὲ αὐτὴν συνεπάγεται «ἀπαρχὴ ἄλλης βιοτῆς», ὁδηγεῖ σὲ «καινὴ» ζωὴ, σὲ καινούργια ζωὴ, σὲ μετοχὴ στὴ ζωὴ τοῦ Ἀναστάντος. Ὁ Κύριος δὲν ἀναστήθηκε γιὰ τὸν ἑαυτό Του, γιὰ νὰ δείξει τὴ δύναμή Του, γιὰ νὰ πείσει γιὰ τὴ θεότητά Του, διότι Αὐτὸς ὁ Ἴδιος εἶναι ἡ ζωὴ· ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς. Στὸν 142^ο Ψαλμό, προσευχόμεστε: «*ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με*», Κύριε, ἐσὺ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, δῶσε μου ζωὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ Σου. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, νὰ ζωοποιηθοῦμε ἀπὸ τὶς σταγόνες τῶν κρουνῶν τῆς τετρωμένης πλευρᾶς Του καὶ νὰ λάβουμε τὴν αἰώνια ζωὴ ποὺ προσφέρει ἀφειδώλευτα ἡ χάρις Του σὲ ὅσους τὸ ἐπιθυμοῦν καὶ μετὰ πόθου καὶ ἱεροῦ φόβου τὸν προσεγγίζουν, διότι «*Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος*».

Ἡ πίστις στὴν Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Χωρὶς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἐρμηνεία τοῦ κόσμου, οὔτε λόγος νὰ ὑπάρχουμε, οὔτε νόημα καὶ σκοπὸς τῆς ζωῆς. Ὑπάρχει μόνον τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου, ἡ κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀνασταίνει τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας, ἀναδεικνύει τὴν ἀξία μας, φανερώνει τὸν αἰώνιο προορισμὸ μας, ὁμορφαίνει τὴν ἐπίγεια πορεία μας.

Μαζὶ μὲ ὅλον τὸ κόσμον, τὸν ἀγγελικὸ καὶ τῶν ἀνθρώπων, μὲ ὅλη τὴν κτίσις, μὲ τὴν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησία, καὶ ἡ Μητρόπολή μας, ὅλοι ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὑψώνουμε τὶς λαμπάδες τῆς πίστεώς μας στὸ Ἀναστάντα Χριστὸ καὶ ἀναφωνοῦμε μὲ τὸ στόμα καὶ τὴ ζωὴ μας,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ ὁ Κύριος!

Μετὰ Πασχαλίων εὐχῶν καὶ ἑορτίων προσρήσεων

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς Νικόλαος